

всѣкжде може да ги нападне неприятелъ. Следъ първия месецъ малкитѣ катерички сж толкова пѣргави и закачливи, че по цѣль денъ сж отъ клонъ на клонъ, отъ дърво на дърво. Нѣма друго животно по-пѣргаво и скокливо отъ катерицата, затова съ право нѣкоя я наричатъ „маймунката“ изъ нашитѣ гори. Катерицата плава отлично въ водата, но обикновенно я отбѣгва.

Главна храна на катеричкитѣ сж семенцата отъ шишаркитѣ на елитѣ и бора, а обичатъ и семенцата отъ мекитѣ плодове на малината и ягодата, които чоплятъ съ нѣжнитѣ си прѣсти. Ядатъ буровинки и разни други плодове, като джбовѣ и буковѣ жлждѣ. За голѣмо лакомство имъ служатъ ядкитѣ на орѣхитѣ и лешника, които така майсторски изваждатъ изъ твърдата черупка, че човѣкъ остава въ почуда; презъ една, сравнително, малка дупчица, прогризана върху твърдата черупка на орѣха или лешника, се измѣкватъ всички ядки изъ вѣтрешността.

Много пѣти, наблюдавано е, старитѣ катерици нападатъ гнѣздата на малки птички и изаяждатъ яйцата, а често и самитѣ малки птички.

Когато храната е въ изобилие, катерицата започва да мисли и за зимовище, грижливо събира всевъзможни сухи плодове. Това става обикновенно въ края на лѣтото или есенъта. Храната се складира въ съседни на гнѣздото хралупи, по-малко въ самото гнѣздо, или въ специално за това приготвени гнѣзда.

Катерицата понѣкога ражда и втори пѣтъ презъ годината — м. юний и презъ есенъта се събиратъ дветѣ поколѣния, като образуватъ цѣло стадо отъ 10—12 и повече катерички.

Нощно време катеричкитѣ се прибиратъ въ удобнитѣ си легла и спятъ до разсъмване. За хранене излизатъ сутринъ и привечерь. Кѣмъ обѣдъ и въ лошо време, тѣ се криятъ въ хралупитѣ или въ гнѣздата си.

Катеричкитѣ се много плашатъ отъ буря—просто не могатъ да понасятъ гърмотевичнитѣ дни. Тогава сж неспокойни и както предъ неприятелъ издаватъ единъ особенъ звукъ: — „дукъ“, „дукъ“, — „дукъ“,